

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 11 juli 2002 *

I de förenade målen T-107/01 R och T-175/01 R,

Société des mines de Sacilor — Lormines, Puteaux (Frankrike), företrätt av
advokaten R. Schmitt,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Rozet och L. Ström,
båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående dels en ansökan om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 30 mars, av den 21 april och av den 9 och 10 juli 2001, dels en ansökan om interimistiska åtgärder i syfte att kommissionen skall föreläggas att bifalla de klagomål som sökanden riktat mot kommissionen den 9 februari och den 9 maj 2001,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Enligt artikel 86 första och andra stycket KS gäller följande:

”Medlemsstaterna förbinder sig att vidta alla allmänna eller särskilda åtgärder ägnade att säkerställa uppfyllandet av de förpliktelser som följer av beslut och rekommendationer av gemenskapens institutioner samt att underlätta fullgörandet av gemenskapens uppgifter.

Medlemsstaterna förbinder sig att avstå från varje åtgärd som är oförenlig med den gemensamma marknadens målsättning och verksamhet som avses i artiklarna 1 och 4.”

2 I artikel 4 KS stadgas följande:

”Följande åtgärder är oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och skall därför upphävas och förbjudas inom gemenskapen på det sätt som anges i detta fördrag:

...

- b) Åtgärder eller förfaranden som medför diskriminering av tillverkare, köpare eller förbrukare särskilt vad beträffar pris- eller leveransvillkor och fraktpriser liksom åtgärder eller förfaranden som utgör hinder för köparens fria val av leverantör.
- c) Subventioner eller statliga stödåtgärder eller särskilda pålagor som ålagts av staterna oavsett i vilken form det sker.

...”

Bakgrunden till tvisten

- 3 Société des mines de Sacilor — Lormines (nedan kallat sökanden) bildades år 1978 för att överta koncessioner och koncessioner som upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning, avseende järngruvorna i Sacilor i Lorraine. Med hänsyn till nedgången i utvinningen av järnmalm i denna region beslutade Frankrikes regering år 1991 att lägga ned produktionen. Denna upphörde år 1993.
- 4 På grund av att det inte längre fanns något föremål för bolagets verksamhet skulle bolaget upplösas, och det inledde följaktligen förfaranden för att överge gruvorna och avsäga sig sina rättigheter.
- 5 Syftet med förfarandet för att överge gruvorna är att lägga ned och säkra de gamla gruvanläggningarna. Vid övergivande är gruvbolaget skyldigt att iaktta de särskilda ordningsregler som är ägnade att garantera säkerheten vid gamla gruvanläggningar.
- 6 Syftet med förfarandet för avsägelse av rättigheter är att koncessionen skall sägas upp i förtid. Förfarandet befriar koncessionsinnehavaren från de skyldigheter som följer av tillämpningen av de särskilda ordningsreglerna för gruvor, och undantar innehavaren från presumptionen att denne är ansvarig för skador som uppstår ovan jord.
- 7 Åtgärderna för övergivande vidtogs i enlighet med bestämmelserna i dekret 80-330 av den 7 maj 1980 avseende allmän ordning för gruvor och grustag (JORF av den 10 maj 1980, s. 1179), i ändrad lydelse, vilket konstaterades av den

behöriga nationella myndigheten under år 1996. Trots dessa omständigheter drog staten inte in koncessionerna.

- 8 De franska förvaltningsdomstolar vid vilka sökanden har väckt talan har till viss del bifallit bolagets ansökningar om att Republiken Frankrike skall föreläggas att godta avsägelserna av koncessionerna, så att sökanden därefter kvarstår som innehavare av 18 koncessioner samt två koncessioner som upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning.
- 9 Eftersom den behöriga ministern inte godtog avsägelserna fortsatte administrationen att tillämpa gruvreglementet med stöd av lag 94-588 av den 15 juli 1994 om ändring av vissa bestämmelser i gruvlagstiftningen och artikel L. 711-12 i lagen om arbete (JORF av den 16 juli 1994, s. 10239), varvid sökanden ålades att bekosta övervakning och offentliga arbeten.
- 10 Genom lag 99-245 av den 30 mars 1999 om ansvar för skador till följd av gruvdrift och förebyggande av risker efter det att gruvdriften har upphört (JORF av den 31 mars 1999, s. 4767) har ansvarspresumtionen när det gäller gruvdrift utsträckts så att det nu föreskrivs en evig presumtion om ansvar för den tidigare koncessionsinnehavaren. Likaså är den som tidigare har drivit gruvan skyldig enligt denna lag att erlägga ett vederlag för att bekosta de offentliga utgifterna under tio år.
- 11 Sökanden ansåg att de franska myndigheterna åsidosatte artikel 4 KS och artikel 86 KS genom att vägra att upphäva koncessionerna, vilket medförde nya oförutsedda och orimliga kostnader för sökanden, som anförde klagomål hos kommissionen den 9 februari 2001. Klagomålet registrerades vid kommissionens generalsekretariat den 21 februari samma år.

- 12 Sökanden har i sitt klagomål gjort gällande att de franska myndigheterna har åsidosatt artikel 4 c KS genom att påföra sökanden "särskilda pålagor". Sökanden yrkade att kommissionen med stöd av artikel 88 KS skulle fastställa att Republiken Frankrike har åsidosatt sina skyldigheter enligt fördraget och att kommissionen skulle ålägga Republiken Frankrike att ,

— förklara att bolaget Lormines inte längre är innehavare av sina koncessioner eller av de koncessioner som har upplåtits till tredje man mot ersättning,

— förklara att bolaget Lormines inte omfattas av någon ansvarspresumtion efter det faktiska övergivandet av koncessioner och koncessioner som upplåtits till tredje man mot ersättning,

— upphöra med att påföra bolaget Lormines avgifter av vad slag det vara må för nämnda koncessioner och koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning,

— ersätta bolaget Lormines för samtliga kostnader som det har tvingats bära sedan det faktiska övergivandet av koncessionerna samt koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning”.

- 13 Sökanden anförde i slutet av sitt klagomål en önskan om att bli informerad om de åtgärder som kommissionen "vidtar mot Republiken Frankrike”.

- 14 I en skrivelse från kommissionen av den 30 mars 2001, som styrelsen för sökanden uppger sig ha fått den 20 april samma år, lämnade direktören för direktoratet "statligt stöd II" vid generaldirektoratet för konkurrens följande svar:

"På grundval av den information som finns tillgänglig har generaldirektoratet för konkurrens funnit att ärendet inte omfattas av gemenskapsrätten utan enbart av fransk rätt. Klagomålet gäller nämligen åtgärder som har vidtagits med avseende på de villkor som franska staten har uppställt för gruvbrytningsföretag som ämnar säga upp koncessionsavtalen för gruvbrytning. Dessa åtgärder utgör inte tillämpningsåtgärder som är typiska för just EKSG-företag. Åtgärderna faller inom områdena för skadeståndsansvar och allmän säkerhet, vilka omfattas av medlemsstaternas behörighet och inte av gemenskapens behörighet. EKSG-företagen befrias inte från de skyldigheter som medlemsstaterna ålägger dem för att upprätthålla allmän ordning och som avser säkerhet, skadeståndsansvar eller miljöhänsyn. De utgifter som följer härav kan således inte anses utgöra särskilda pålagor som belastar EKSG-företagen i den mening som avses i artikel 4 c [KS].

För det fall ni förfogar över nya uppgifter som visar motsatsen bör ni meddela generaldirektoratet dessa snarast möjligt."

- 15 I skrivelse av den 9 maj 2001 besvarade sökandens ombud kommissionens brev. Efter att ha berört begreppet särskilda pålagor i den mening som avses i artikel 4 c KS och pålagor som endast ålagts företag som avses i EKSG-fördraget, gjorde ombudet gällande att det förelåg en diskriminering i strid med artikel 4 b KS. Sökandens ombud gjorde följande sammanfattning: "Av denna anledning ber jag kommissionen i enlighet med artikel 35 [KS] att i den mån det är nödvändigt fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter

enligt artikel 4 b [KS] och artikel 86 [KS].” Ombudet begärde även att exakt samma åtgärder som de som nämndes i klagomålet av den 9 februari 2001 skulle vidtas.

- 16 I skrivelse av den 10 juli 2001, som sökandens ombud uppger sig ha fått den 19 juli samma år, svarade kommissionen genom direktören för direktoratet för miljöaspekter på näringspolitik; råvarubaserade företag och särskilda branscher, vilket lyder under generaldirektoratet för näringsliv, på följande sätt:

”I er skrivelse av den 14 maj 2001 har ni i andra hand gjort gällande att Lormines diskrimineras i strid med artikel 4 b [KS]. Den tjänstegren vid kommissionen som är behörig i ämnet har utrett denna aspekt. Det har emellertid framgått att artikel 4 b [KS] endast berör försäljning av EKSG-produkter. Tillämpningen av den allmänna bestämmelsen om icke-diskriminering preciseras i artikel 60 (försäljningspris) och artikel 70 (transportavgifter). De särskilda pålagorna som åläggs när exploateringsföretag avsäger sig gruvkoncessioner omfattas följaktligen inte av tillämpningsområdet för artikel 4 b [KS].

När det gäller övriga aspekter på ert klagomål hänvisar jag till svaret som generaldirektoratet för konkurrens lämnade i sin skrivelse av den 30 mars 2001.”

Förfarandet

- 17 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 9 maj 2001 och som registrerades under målnummer T-107/01, talan om ogiltigförklaring dels av kommissionens underförstådda beslut av den 21 april

2001 att inte bifalla sökandens klagomål av den 9 februari 2001, dels av kommissionens beslut av den 30 mars 2001 att inte bifalla samma klagomål.

- 18 Genom särskild handling som ingavs den 19 juni 2001 framförde kommissionen en invändning om rättegångshinder mot nämnda talan. Förstainstansrätten beslutade den 11 oktober 2001, att invändningen om rättegångshinder skulle prövas i samband med avgörandet i huvudsaken.
- 19 Den 23 maj 2002 ingavs duplik i mål T-107/01.
- 20 Sökanden väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 31 juli 2001 och som registrerades under målnummer T-175/01, talan om ogiltigförklaring dels av kommissionens underförstådda beslut av den 9 juli 2001 att inte bifalla sökandens klagomål av den 10 juli 2001, dels av kommissionens beslut av den 10 juli 2001 att inte bifalla samma klagomål.
- 21 Genom särskild handling som ingavs den 12 oktober 2001 framförde kommissionen en invändning om rättegångshinder mot nämnda talan. Förstainstansrätten beslutade den 12 mars 2002, att invändningen om rättegångshinder skulle prövas i samband med avgörandet i huvudsaken.
- 22 Kommissionen inkom med svaromål i mål T-175/01 den 23 maj 2002.

- 23 Genom särskild handling som ingavs till förstainstansrättens kansli den 29 maj 2002 och som registrerades under målnummer T-107/01 R och T-175/01 R ansökte sökanden om interimistiska åtgärder i form av

- ”— ett beslut om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut av den 30 mars, av den 21 april och av den 9 och 10 juli 2001 att inte fastställa att Frankrike har underlåtit att iaktta artikel 4 b och c [KS] och artikel 86 [KS], och inte förplikta Frankrike att avhjälpa denna underlåtenhet medelst de åtgärder som Lormines har angivit i sin anmodan den 9 februari respektive den 9 maj 2001,

- ett åläggande för kommissionen att inom en månad från och med att det interimistiska beslutet meddelas, och under alla förhållanden före det att EKSG-fördraget upphör att gälla den 23 juli 2002, med tillämpning av artikel 88 [KS]... fastställa att Frankrike på Lormines bekostnad har underlåtit att iaktta artikel 4 b och c [KS] och artikel 86 [KS],

- ett åläggande för kommissionen att inom en månad från och med att det interimistiska beslutet meddelas, och under alla förhållanden före det att EKSG-fördraget upphör att gälla den 23 juli 2002, med tillämpning av artikel 88 [KS] anmoda Frankrike att avhjälpa underlåtenheten att iaktta artikel 4 b och c [KS] och artikel 86 [KS] och bland annat:

- förklara att Lormines inte längre är innehavare av sina koncessioner eller av de koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning,

- förklara att Lormines inte omfattas av någon ansvarspresumtion efter det faktiska övergivandet av koncessioner samt koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning,
- upphöra med att påföra bolaget Lormines avgifter av vad slag det vara må för nämnda koncessioner samt koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning,
- ersätta bolaget Lormines för samtliga kostnader som det har tvingats bära sedan det faktiska övergivandet av koncessioner samt koncessioner som har upplåtits av koncessionsinnehavaren mot ersättning.”

- 24 Kommissionen inkom den 14 juni 2002 med skriftligt yttrande avseende ansökan om interimistiska åtgärder.
- 25 Förstainstansrätten anser sig på grundval av handlingarna i målet ha de upplysningar som krävs för att fatta beslut angående denna ansökan om interimistiska åtgärder, utan att det är nödvändigt att höra parterna muntligt.

Rättsfrågan

- 26 Enligt bestämmelserna i artikel 39 andra och tredje stycket KS jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk

specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller förordna om andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

- 27 I förevarande fall skall det enligt förstainstansrätten inledningsvis prövas om ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till sakprövning.

Parternas argument

Huruvida talan rörande huvudsaken kan tas upp till sakprövning

- 28 Sökanden har endast gjort gällande att villkoren i artikel 104.1 i förstainstansrättens rättegångsregler är uppfyllda.
- 29 Kommissionen har anfört att ansökan om interimistiska åtgärder inte skall bifallas eftersom det är uppenbart att talan rörande huvudsaken i dessa mål, på vilken denna ansökan grundas, skall avvisas. Kommissionens argumentation bygger på fyra skäl för att talan inte skall tas upp till sakprövning.
- 30 För det första utgör sökanden, som inte längre bedriver någon verksamhet som omfattas av EKSG-fördraget, inte något företag i den mening som avses i artikel 80 i detta fördrag. Sökanden saknar följaktligen talerätt.

- 31 För det andra kan den talan som har väckts med stöd av artikel 35 KS inte tas upp till sakprövning i den mån kommissionen inte anmodats att fatta beslut i rimlig tid. I förevarande fall erhöll kommissionen sökandens anmodan långt efter det att de omständigheter som ledde till de franska myndigheternas påstådda underlåtenhet att iaktta sina skyldigheter enligt EKSG-fördraget inträffade.
- 32 För det tredje kan den talan som har väckts med stöd av artikel 35 KS inte heller tas upp till sakprövning när kommissionens underlåtenhet att vidta åtgärder inte tidigare har påtalats. Kommissionen har som ett led i denna argumentation gjort gällande att skrivelserna av den 9 februari och av den 9 maj 2001 inte innehåller någon anmodan till kommissionen att vidta åtgärder. Den har under alla förhållanden anfört att en anmodan till kommissionen att, inom ramen för dess behörighet enligt artikel 88 KS, vidta åtgärder med stöd av artikel 35 KS, under förevarande omständigheter skulle tvinga kommissionen att fatta ett "bindande beslut" vilket, med hänsyn till den tid som är nödvändig för att genomföra förfarandet som föreskrivs i sistnämnda artikel, endast skulle kunna utgöra ett beslut att avslå kravet som riktats till kommissionen. En sådan tolkning är inte rimlig.
- 33 För det fjärde kan den talan som har väckts med stöd av artikel 33 KS, inte tas upp till sakprövning eftersom skrivelserna till kommissionen av den 30 mars och av den 10 juli 2001 inte utgör rättsakter mot vilka talan kan väckas. Även om det antas att skrivelsen av den 10 juli 2001 är att anse som ett uttryckligt beslut om avslag på sökandens klagomål, utgör detta beslut endast en ren bekräftelse av ett tidigare beslut, nämligen det underförstådda beslutet av den 9 juli 2001 att inte efterkomma sökandens anmodan av den 9 maj samma år.

Huruvida yrkandena i ansökan om interimistiska åtgärder kan tas upp till sakprövning

- 34 Sökanden har erinrat om att ansökan om interimistiska åtgärder har till syfte att kommissionen skall åläggas att efterkomma anmodan av den 9 februari och av den 9 maj 2001, innan EKSG-fördraget upphör att gälla den 23 juli 2002. Sökanden har tillagt att om förstainstansrätten beviljar förevarande ansökan, måste kommissionen fastställa att Republiken Frankrike har åsidosatt artikel 4 b

och c KS och artikel 86 KS, och ålägga denna stat att avhjälpa detta medelst de åtgärder som sökanden har åberopat i de båda ovannämnda skrivelserna.

- 35 Sökanden har vidare åberopat punkterna 44—46 i domstolens ordförandes beslut av den 3 maj 1996 i mål C-399/95 R, Tyskland mot kommissionen (REG 1996, s. I-441), till stöd för sin uppfattning att artikel 39 KS varken hindrar att uppskov med verkställigheten av ett avslagsbeslut beviljas, eller att den svarandeinstitution som har fattat det beslut mot vilket talan har väckts föreläggs att bevilja den ansökan som riktats till institutionen (se analogt domstolens dom av den 26 november 1996 i mål C-68/95, T. Port, REG 1996, s. I-6065, punkterna 59 och 60).
- 36 Sökanden har slutligen gjort gällande att ansökan om uppskov med verkställigheten nu utgör det enda sättet för sökanden att erhålla domstolsskydd för sina rättigheter enligt EKSG-fördraget, vilket upphör att gälla den 23 juli 2002, och att kommissionen med hänsyn till detta förestående upphörande inte längre med stöd av sin befogenhet enligt detta fördrag kan verkställa en dom i vilken de beslut som talan avser ogiltigförklaras. Att bevilja förevarande ansökan skulle för övrigt ligga i linje med den i rättspraxis erkända principen enligt vilken ett uppskov med verkställigheten kan användas för att bringa det handlande eller den underlåtenhet att handla som talan i målet rörande huvudsaken avser att upphöra (domstolens beslut av den 21 maj 1977 i de förenade målen 31/77 R och 53/77 R, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 1977, s. 921, svensk specialutgåva, volym 3, s. 369, av den 22 maj 1977 i mål 61/77 R, kommissionen mot Irland, REG 1977, s. 937, av den 13 juli 1977 i mål 61/77 R II, kommissionen mot Irland, REG 1977, s. 1411, och av den 29 juni 1994 i mål C-120/94 R, kommissionen mot Grekland, REG 1994, s. I-3037, svensk specialutgåva, volym 15, s. I-273). Denna rättspraxis visar att innebörden av kravet på att de åtgärder som förordnas av förstainstansrätten under det interimistiska förfarandet skall vara av tillfällig art varierar, beroende på omständigheterna. Sökanden har i detta avseende betonat att de begärda interimistiska åtgärderna upphör att gälla om talan rörande huvudsaken ogillas, eller om domstolen senare skulle komma att ogiltigförklara kommissionens beslut att Republiken Frankrike har gjort sig skyldig till fördragsbrott.
- 37 Kommissionen har inledningsvis påpekat att förevarande ansökningar inkom mer än tolv respektive tio månader efter det att talan hade väckts vid förstainstans-

rätten i målen T-107/01 och T-175/01. Kommissionen har i detta avseende betonat att det inte finns något intresse av att genomföra ett interimistiskt förfarande och inte heller någon nytta med ett sådant förfarande när en sådan orimligt lång tid har förflutit (beslut meddelat av domstolens ordförande den 11 april 1960 i de förenade målen 3/58—18/58, 25/58 och 26/58, REG 1960, s. 459).

- 38 Kommissionen har därefter gjort gällande att även om lagstiftningen inte begränsar möjligheten att förordna om interimistiska åtgärder till vissa rättsmedel, synes sådana åtgärder rent faktiskt endast kunna beviljas i mål där det förs direkt talan. Således har det slagits fast att det finns en möjlighet att förordna om interimistiska åtgärder i mål om fördragsbrott (beslutet i det ovannämnda målet kommissionen mot Irland), vilket medför att nationella lagstiftningsåtgärder skjuts upp och/eller att det exakt föreskrivs hur de nationella myndigheterna skall handla. Även om domstolen och förstainstansrätten har erkänt den principiella möjligheten att förordna om interimistiska åtgärder i ett mål rörande passivitets-talan (domen i det ovannämnda målet T. Port och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 21 mars 1997 i mål T-76/96 R, Camar mot kommissionen, REG 1997, s. II-403, punkt 44), har sökanden emellertid inte åberopat något mål i vilket denna möjlighet skulle ha utnyttjats.
- 39 I förevarande fall kan ansökan om interimistiska åtgärder inte tas upp till sakprövning på grund av föremålet för de begärda åtgärderna.
- 40 Kommissionen anser nämligen att besluten av den 30 mars, av den 21 april och av den 9 och 10 juli 2001 utgör beslut att inte bevilja de ansökningar som framställts till kommissionen. Dessa beslut är till sin natur sådana att de inte innebär någon anmodan eller något påkallande av verkställande. Ett uppskov med verkställigheten av sådana beslut kan i vilket fall som helst inte vara detsamma som att det beslut som kommissionen vägrade att fatta skall antas (se i detta avseende domstolens beslut av den 5 oktober 1969 i mål 50/69 R, Tyskland mot kommissionen, REG 1969, s. 449, s. 451). Kommissionen har till följd härav

hävdad att dessa beslut inte kan bli föremål för ett beslut om uppskov med verkställigheten, och att förevarande yrkande härom skall avvisas.

- 41 Yrkandena om övriga interimistiska åtgärder (se ovan punkt 23), såsom de har angivits i ansökan (se ovan punkt 34), avser ett föreläggande för kommissionen att dels fastställa att Frankrike har åsidosatt olika skyldigheter som följer av gemenskapsrätten, dels anmoda denna stat att vidta fyra åtgärder. Denna begäran motsvarar exakt den begäran som sökanden framställde till kommissionen i sina skrivelser av den 9 februari och den 9 maj 2001.
- 42 Kommissionen anser emellertid att det skulle vara oförenligt med de principer som styr kompetensfördelningen mellan gemenskapens olika institutioner — såsom den anges i fördraget — om gemenskapsdomstolen kunde ålägga kommissionen att bifalla en ansökan om interimistiska åtgärder som riktats till kommissionen (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 6 december 1989 i mål T-131/89 R, Cosimex mot kommissionen REG 1989, s. II-1, punkterna 11 och 12, och av den 21 oktober 1996 i mål T-107/96 R, Pantochim mot kommissionen, REG 1996, s. II-1361, punkt 43).
- 43 De begärda interimistiska åtgärderna föregriper dessutom förstainstansrättens avgörande i huvudsaken. Verkniningarna av sådana åtgärder upphör inte genom att domen avkunnas, eftersom förstainstansrätten skall avgöra huruvida beslutet att inte bifalla sökandens begäran är lagenligt men däremot inte huruvida beslutet som kommissionen därmed åläggs att fatta är lagenligt. Därmed är de begärda åtgärderna inte interimistiska (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 3 mars 1998 i mål T-610/97 R, Carlsen m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-485, punkt 56).

- 44 Mot denna bakgrund är det uppenbart att förstainstansrätten inte är behörig att bevilja de begärda interimistiska åtgärderna. Kommissionen anser därför att förevarande ansökan skall avvisas.

Förstainstansrättens bedömning

- 45 Syftet med förevarande ansökan om interimistiska åtgärder är tvåfaldigt.

- 46 Sökanden avser med sin ansökan i första hand att åstadkomma ett uppskov med verkställigheten av fyra ”beslut” av den 30 mars, av den 21 april och av den 9 och 10 juli 2001 att inte fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att iaktta artikel 4 b och c [KS] och artikel 86 [KS], och att inte anmoda Frankrike att avhjälpa denna underlåtenhet på sätt som sökanden har angivit i sina skrivelser av den 9 februari och den 9 maj 2001.

- 47 Som framgår av artikel 35 KS skall de underförstådda besluten av den 21 april och den 9 juli 2001 anses vara en följd av kommissionens tystnad fram till utgången av den tvåmånadersfrist som började löpa när den tidigare anmodan att vidta åtgärder gjordes. Sökanden anser att skrivelserna av den 30 mars och den 10 juli 2001 utgör uttryckliga avslag på begäran om fastställelse av att Republiken Frankrike har gjort sig skyldig till fördragsbrott, varför de har formen beslut.

- 48 Härav följer att i den mån som den samlade verkan av de fyra "besluten" består i kommissionens vägran att vidta de åtgärder som sökanden har begärt för att de överträdelser av EKSG-fördraget som Republiken Frankrike påstås göra sig skyldig till skall upphöra, avser ansökan om uppskov med verkställigheten negativa rättsakter. Det skall emellertid erinras om att en ansökan om uppskov med verkställighet inte kan framställas mot ett negativt förvaltningsbeslut, eftersom beviljandet av ett uppskov inte kan leda till att sökandens ställning ändras (se bland annat beslut av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning den 31 juli 1989 i mål 206/89 R, S. mot kommissionen, REG 1989, s. 2841, punkt 14, och av domstolens ordförande den 30 april 1997 i mål C-89/97 P(R), Irme mot kommissionen, REG 1997, s. I-2327, punkt 45, och av den 21 februari 2002 i de förenade målen C-486/01 P(R) och C-488/01 P(R), REG 2002, s. I-1843, punkt 73).
- 49 I förevarande fall blir följderna av ett uppskov med verkställigheten av de ifrågasatta besluten inte att kommissionen tvingas att fastställa det påstådda fördragsbrottet. Sökanden har följaktligen inte något intresse av ett uppskov, varför förstainstansrätten inte kan besluta om något sådant.
- 50 I andra hand är syftet med förevarande ansökan att få till stånd interimistiska åtgärder genom vilka kommissionen skall åläggas dels att före den 23 juli 2002 fastställa att Republiken Frankrike har åsidosatt sina skyldigheter enligt EKSG-fördraget, dels att anmoda denna medlemsstat att avhjälpa detta åsidosättande genom att vidta fyra åtgärder.
- 51 Inledningsvis konstaterar förstainstansrätten att enligt det system som inrättas genom artikel 88 KS är det bara när kommissionen "anser" att en medlemsstat har åsidosatt en av sina skyldigheter enligt detta fördrag som kommissionen

genom ett motiverat beslut skall fastställa detta fördragsbrott, efter att ha anmodat denna medlemsstat att inkomma med yttrande.

- 52 Den begärda interimistiska åtgärden i form av ett åläggande för kommissionen att fastställa fördragsbrottet har dessutom samma innebörd och samma verkningar som den åtgärd som kommissionen enligt sökanden rättsstridigt vägrade att vidta. Eftersom yrkandena som har framställts till förstainstansrätten är avfattade i samma ordalag som begäran i skrivelserna av den 9 februari och den 9 maj 2001, är det alltså uppenbart att sökanden avser att vid förstainstansrätten uppnå vad den inte uppnått vid kommissionen. Med hänsyn till dessa omständigheter måste sökandens argumentation väsentligen anses innebära att när kommissionen vägrar att med stöd av artikel 88 KS fastställa att en medlemsstat har gjort sig skyldig till fördragsbrott, och en ansökan om interimistiska åtgärder anhängiggörs vid förstainstansrätten i syfte att undvika konsekvenserna av denna vägran, skall förstainstansrätten träda i kommissionens ställe och tillämpa artikel 88.
- 53 Ett föreläggande om en sådan åtgärd skulle emellertid inkräkta på institutionens utövande av sina befogenheter, vilket är oförenligt med den kompetensfördelning mellan gemenskapens olika institutioner som upphovsmännen till EKSG-fördraget eftersträvade. Ansökan om en sådan åtgärd kan därför inte bifallas (se, för ett liknande resonemang, beslut av förstainstansrättens ordförande den 2 oktober 1997 i mål T-213/97 R, Eurocoton m.fl. mot rådet, REG 1997, s. II-1609, punkt 40).
- 54 I detta sammanhang skall det påpekas att sökanden inte heller kan vinna framgång med stöd av den åberopade domen i det ovannämnda målet T. Port. Det är nämligen inte möjligt att av denna dom dra slutsatsen att interimistiska åtgärder för att avhjälpa en institutions passivitet med nödvändighet innebär att denna institution skall åläggas att fastställa en överträdelse av gemenskapsrätten som sökanden tidigare har åberopat i sitt klagomål till institutionen.

- 55 Domstolen angav i huvudsak i nämnda dom att inom ramen för en passivitets-talan som en enskild för med stöd av artikel 232 EG mot en institution som underlåtit att anta någon "annan rättsakt än en rekommendation eller ett yttrande", omfattar rätten till domstolsskydd möjligheten att begära att gemenskapsdomstolen skall förordna om interimistiska åtgärder med stöd av artikel 243 EG.
- 56 Denna bedömning av domstolen grundas på EG-fördraget, beträffande vilket domstolen funnit att det inte fanns något nödvändigt samband mellan en talan om ogiltigförklaring och en passivitetstalan (domstolens dom av den 27 september 1988 i mål 302/87, parlamentet mot rådet, REG 1988, s. 5615, punkt 16; svensk specialutgåva, volym 9, s. 739). En passivitetstalan kan nämligen leda till att det fastställs att en institution rättsstridigt har underlåtit att vidta åtgärder mot vilka talan enligt fast rättspraxis (bland annat domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 10; svensk specialutgåva, volym 6, s. 225) inte får väckas med stöd av artikel 230 EG på grund av att åtgärderna endast är av förberedande karaktär. Därmed kan den berörda institutionen avhjälpa sin passivitet genom att vidta åtgärder som är av förberedande karaktär, varför det inte är nödvändigt att vidta åtgärder som avslutar det ifrågavarande administrativa förfarandet på sätt som sökanden önskar (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 18 mars 1997 i mål C-282/95 P, Guérin automobiles mot kommissionen, REG 1997, s. I-1503).
- 57 På samma sätt kan interimistiska åtgärder som förstainstansrätten förordnar om leda till att en institutions passivitet avhjälpas utan att dessa åtgärder, såsom påståtts, med nödvändighet måste bestå i att institutionen åläggs att bifalla sökandens klagomål.
- 58 I förevarande fall yrkas bland annat att förstainstansrätten skall ålägga kommissionen att fastställa ett fördragsbrott. En sådan fastställelse skulle leda till att förfarandet enligt artikel 88 KS för att fastställa ett fördragsbrott slutgiltigt avslutas, och fastställelsen skulle följaktligen inte utgöra en interimistisk åtgärd.

- 59 När det slutligen mera specifikt gäller yrkandet att kommissionen skall åläggas att anmoda Republiken Frankrike att avhjälpa det påstådda fördragsbrottet genom att anta fyra åtgärder, skall det likaså konstateras att om förstainstansrätten biföll ett sådant yrkande skulle dess åläggande i själva verket rikta sig till den berörda medlemsstaten.
- 60 Förstainstansrätten är emellertid inte behörig att besluta om sådana interimistiska åtgärder när, som i förevarande fall, talan i målet rörande huvudsaken på vilken begäran grundar sig avser ogiltigförklaring av "beslut" som har fattats av svarandeinstitutionen. Begärda interimistiska åtgärder kan nämligen av princip beviljas endast om de håller sig inom ramen för det slutliga beslut som förstainstansrätten kan fatta med stöd av bestämmelserna i artikel 34 KS jämförda med bestämmelserna i artikel 35 KS, och om de avser förhållandena mellan parterna, vilka i förevarande fall utgörs av sökanden och kommissionen.
- 61 Förstainstansrätten kan under alla förhållanden inte ålägga kommissionen att i sin tur utfärda förelägganden för en medlemsstat, eftersom det i artikel 88 KS inte föreskrivs att kommissionen är behörig att förordna om sådana åtgärder, även om den berörda medlemsstaten inte har uppfyllt sina skyldigheter inom den tidsfrist som nämnda institution har uppställt för detta ändamål.
- 62 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall förevarande ansökan om interimistiska åtgärder avvisas. Detta saknar emellertid betydelse för bedömningen av de invändningar om rättegångshinder som kommissionen har framfört angående talan rörande huvudsaken.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) Ansökan om interimistiska åtgärder avvisas.
- 2) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 11 juli 2002

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande